

Πότε! Πότε! Μια μέρα

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόπ
Επιμέλεια μετάφρασης: Βίκη Χριστοφορίδου
Μετάφραση: Νερίνα Κιοσέογλου
Διόρθωση: Όλγα Παπακώστα
Σχεδιασμός εξωφύλλου: ΜΟΤΙΒΟ Α.Ε.

Τίτλος πρωτοτύπου: Günün Birinde
© 2016 by Yavuz Ekinçi
© 2020 Εκδόσεις Τόπος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN: 978-960-499-301-7

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Κεντρική διάθεση
Τηλ.: 210 3221580

www.toposbooks.gr

Γιαβούζ Εκιντζί

Πότε! Πότε! Μια μέρα

Μετάφραση
Νερίνα Κιοσέογλου

Στον Μιρζά Αλί

Ένας άντρας ήρθε τρέχοντας
από την άκρη της πόλης και είπε: «Ω, Μωυσή!
Οι προύχοντες συνωμοτούν για να σε σκοτώσουν.
Φύγε αμέσως από την πόλη. Εγώ πραγματικά είμαι
ένας από αυτούς που θέλουν το καλό σου».

Κοράνι, σούρα αλ-Κασάς

Ένας άντρας ήρθε τρέχοντας στο χωριό από το όρος Αμάρ.

Μια μέρα σαν τις άλλες

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ ΜΕ ΑΝΟΙΓΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ και τεντωμένο το κεφάλι απλώθηκε πάνω από το όρος Αμάρ, πάνω από τους βράχους, τις ζεστές πέτρες, τις βελανιδιές, το κιτρινωμένο χορτάρι, τα κλαδιά που μάκραιναν προς τον ουρανό και τα καταπράσινα φύλλα τους, ώσπου έφτασε στη Βραχοπλαγιά της Αλογοκεφαλής. Τα πουλιά που είδαν τη σκιά του αετού πέταξαν μακριά, τα φίδια κρύφτηκαν στις ρωγμές των βράχων, οι λαγοί στους πυκνούς θάμνους, οι σκίουροι στις κουφάλες των δέντρων, οι ποντικοί στις τρύπες μες στο χώμα, οι σαύρες κάτω από τις πέτρες. Η σκιά του αετού διέγραψε κύκλους πάνω από την Κοιλάδα με τις Καρυδιές, τη Βραχοπλαγιά της Αλογοκεφαλής και τις θεόρατες βελανιδιές στους πρόποδες της.

Δυο σκίουροι έπαιζαν σε μια από τις βελανιδιές. Ο ένας, με την κοκκινωπή ράχη, σήκωσε την ουρά και κοίταξε προσεκτικά γύρω γύρω. Μόλις είδε τη σκιά του αετού να περνάει πάνω από τα κλαδιά του δέντρου πανικοβλήθηκε και γλίστηρε. Αγκάλιασε σφιχτά τον κορμό του δέντρου για να μην πέσει. Ύστερα εκτινάχθηκε προς το μέρος μιας άλλης βελανιδιάς και κρύφτηκε σε μια βαθιά κουφάλα.

Ο άλλος σκίουρος, με τη γαλαζωπή ράχη, δεν είχε αντιληφθεί ακόμη τον αετό. Σκαρφάλωσε στην κορυφή του δέντρου και τεντώνοντας τα μπροστινά του πόδια πήδηξε στη διπλανή βελανιδιά. Χτυπώντας σε φύλλα και βελανίδια, πιάστηκε από ένα κλαδί και ανέβηκε τρέχοντας στο ψηλότερο σημείο του δέντρου. Ανασέκωσε ελαφρά την ουρά του και κοίταξε τις κορυφές των δέντρων. Ξαφνιάστηκε μόλις

άκουσε έναν ήχο – «τακ, τακ, τακ, τακ». Μόλις τον βρήκε η σκιά του αετού που πετούσε πάνω από τα φυλλώματα, ο σκίουρος γύρεψε τρύπα να κρυφτεί αλλά δεν μπόρεσε να κουνηθεί. Ο αετός ανοιγόκλεισε τα φτερά και κατέβηκε σαν κοφτερό μαχαίρι.

Τα χορτάρια σάλευαν και λύγιζαν δεξιά αριστερά. Ανάμεσά τους ξεπρόβαλαν τα καβούκια από δύο χελώνες. Η μία μπρος, η άλλη πίσω. Η μία αρσενική, η άλλη θηλυκή. Η μεγάλη χελώνα με τεντωμένο το κεφάλι προχωρούσε μπροστά, η μικρότερη ακολουθούσε, βιαστική και θυμωμένη. Κάθε λίγο πεταγόταν προς τα μπρος και έσπρωχνε τη μεγάλη χελώνα που πάσχιζε να το σκάσει. Προσπαθούσε να ξεφύγει διασχίζοντας και ποδοπατώντας τα χόρτα. Η μικρή χελώνα με τον λαιμό τεντωμένο μπροστά, το στόμα ορθάνοιχτο και το βλέμμα γεμάτο οίστρο, όσο κι αν προσπάθησε δεν τα κατάφερε να ανέβει στη ράχη της μπροστινής χελώνας και να γραπωθεί πάνω της: γλίστρησε κι έπεσε ανάμεσα στα χόρτα. Ανασπκώθηκε ρουθουνίζοντας. Πρόφτασε την άλλη χελώνα που απομακρυνόταν λαχανιασμένη, της δάγκωσε το πόδι, πετάχτηκε δυο τρεις φορές και την έσπρωξε, «τακ, τακ, τακ». Μόλις η μεγαλύτερη χελώνα γλίστρησε σε κάποιο κατηφορικό σημείο, η νευρική και οργισμένη χελώνα τέντωσε τον λαιμό της, οσμίστηκε τον αέρα και με τα μπροστινά πόδια της αγκάλιασε το καβούκι της. Η μεγάλη χελώνα ανασπκώθηκε προσπαθώντας να της ξεφύγει. Στάθηκε ακίνητη μόλις είδε ένα φίδι να σφυρίζει μπροστά της.

Η ράχη του φιδιού που είχε φτάσει έρποντας ανάμεσα στα χορτάρια γυάλιζε στο φως του ήλιου. Στάθηκε ακίνητο κι αυτό. Έβγαλε τη δικαλωτή γλώσσα του και σφύριξε κοιτώντας τις χελώνες που έμοιαζαν με δυο πέτρες η μια πάνω στην άλλη. Η μεγάλη χελώνα μαζεύτηκε αμέσως τραβώντας

μέσα το κεφάλι και τα πόδια. Το φίδι ορθώθηκε λίγο ακόμα και σύρθηκε σφυρίζοντας προς τη μεγάλη βελανιδιά. Οσμίστηκε τον αέρα, περιεργάστηκε το μέρος, και σφύριξε ξανά. Στα κατάμαυρα μάτια του καθρεφτίστηκε το γαλάζιο του ουρανού, το λευκό των νεφών, το πράσινο των φύλλων. Όταν αντήχησε ο διαπεραστικός ήχος του τριζονιού, το φίδι έστρεψε το κεφάλι δεξιά και αριστερά σαν να ενοχλήθηκε και σφύριξε ξανά. Στα κατάμαυρα μάτια του καθρεφτίστηκε το τριζόνι που είχε κολλήσει πάνω στον κορμό του δέντρου.

Φύσηξε ζεστό αεράκι, θρόισαν τα φύλλα, έσκυψαν τα χορτάρια. Ένα σπουργίτι κάθισε σε κάποιο κλαδί. Στο ράμφος του, μια πράσινη ακρίδα που κλοτσούσε στον αέρα. Στη φωλιά τα μικρά σπουργιτάκια ξέσπασαν σε κραυγές. Το φίδι έστρεψε το κεφάλι και κάρφωσε με τα κατάμαυρα μάτια του το σπουργίτι. Το γαλάζιο του ουρανού, το λευκό των νεφών, το πράσινο των φύλλων διαδέχτηκε η εικόνα του σπουργιτιού και της ακρίδας που είχε στο ράμφος του. Το φίδι αγκάλιασε το δέντρο κι άρχισε να σκαρφαλώνει. Φύσηξε αγέρας, τα φύλλα θρόισαν, το σπουργίτι πέταξε από τη φωλιά, το τριζόνι φώναξε πιο δυνατά, ένα σύννεφο σκίασε τον ήλιο. Το φίδι στάθηκε. Αντίκρισε κατάματα το τριζόνι που τερέτιζε δυο σπιθαμές πιο κάτω από τη φωλιά. Σφύριξε. Τύλιξε τον κορμό του δέντρου μια δυο φορές ακόμα και έχωσε τον λαιμό του μέσα στη φωλιά του σπουργιτιού στην κουφάλα του δέντρου. Η ουρά και ένα τμήμα του κορμού είχαν μείνει απέξω, κι η κατάμαυρη ράχη του γυάλιζε στο φως του ήλιου. Καταβρόχθισε το ένα μετά το άλλο τα σπουργιτάκια που ούτε χνούδι δεν είχαν ακόμα. Τα κατάπιε κι έφτασαν αργά μέχρι το στομάχι του. Τα σπουργιτία, απελπισμένα, πετούσαν πάνω από τη φωλιά. Πριν προλάβει το φίδι να καταπιεί το τελευταίο σπουργι-

τάκι, έβγαλε το κεφάλι από τη φωλιά για να σφυρίξει στα μεγάλα πουλιά, αλλά το σκέπασε η σκιά του αετού, αφού πρώτα διαγράφηκε στα φυλλώματα γλιστρώντας έπειτα στον κορμό του δέντρου. Το φίδι πάγωσε ολόκληρο. Έπεσε από το στόμα του το σπουργιτάκι που έτρεμε. Με έναν ελαφρύ γδούπο κόπηκε και η λαλιά του τριζονιού, το λιωμένο σώμα βρέθηκε ανάμεσα στα κιτρινισμένα ξερόχορτα.

Τα μυρμήγκια που γυρόφερναν το δέντρο ανάμεσα στα χόρτα περικύκλωσαν το τριζόνι. Ένα μαύρο μυρμήγκι με μακρύ κεφάλι κατέβηκε ταχύτατα από το δέντρο, έκανε έναν γύρο σαν ιεροτελεστία γύρω από το νεκρό τριζόνι και έτριψε τις μακριές κεραίες του μεταξύ τους και μετά έτριψε τα πόδια του. Τα μικρότερα μυρμήγκια έκαναν κάνα δυο βήματα πίσω. Το μαύρο μυρμήγκι με το μακρύ κεφάλι άρχισε να μεταφέρει το κομμένο κεφάλι του τριζονιού. Τα υπόλοιπα μυρμήγκια ξεκίνησαν να μεταφέρουν τα διαμελισμένα κομμάτια. Μπρος πήγαινε το μεγάλο μαύρο μυρμήγκι, ξοπίσω δεκάδες άλλα, μικρά και μεγάλα... Άλλο έσερνε το φτερό του τριζονιού, άλλο τα πόδια του, κι άλλο το κορμί του. Ακούστηκε ένα «τικ, τικ, τικ» και τα μυρμήγκια έστρεψαν εκεί την προσοχή τους. Ένα μεγάλο αμύγδαλο κατρακύλησε μπροστά στο μυρμήγκι με το μακρύ κεφάλι. Αμέσως τα σκέπασε η σκιά του αετού που είχε ανοίξει τα φτερά και την ουρά κι είχε τεντώσει το κεφάλι. Το μυρμήγκι με το μακρύ κεφάλι παράτησε το κεφάλι του τριζονιού, τα υπόλοιπα μυρμήγκια άφησαν τα κομμάτια που έσερναν και έτρεξαν δεξιά αριστερά να κρυφτούν στα χόρτα. Το μυρμήγκι με το μακρύ κεφάλι έφερε μια βόλτα γύρω από το αμύγδαλο. Το γράπωσε με το στόμα και προσπάθησε να το μεταφέρει, αλλά δεν κατάφερε ούτε να το κουνήσει από τη θέση του. Προσγειώθηκε ένας τρυποκάρυδος, το πήρε και πέταξε μακριά.

Ο τρυποκάρυδος έφτασε σε μια βελανιδιά με σαπισμένο κορμό. Στερέωσε το αμύγδαλό του σε μια σχισμή στον κορμό του δέντρου. Το κεφάλι του άρχισε να ανεβοκατεβαίνει σαν σφυρί πάνω σε καρφί. «Τακ, τικ, τακ, τικ». Μόλις έπεσε πάνω του η σκιά του αετού πανικοβλήθηκε. Αφουγκράστηκε τους ήχους από την πεδιάδα πέρα από τις βελανιδιές.

Στην πλαγιά πίσω από το χωριό τρεις γεροδεμένοι άντρες θέριζαν χόρτα με τα δρεπάνια. Τα χόρτα έπεφταν στο έδαφος με έναν κοφτό διαπεραστικό ήχο. Παιδιά, γυναίκες και ένας ηλικιωμένος άντρας τα μάζευαν από κάτω. Οι θεριστές τραγουδούσαν κλαμ*, ενώ ο ηλικιωμένος άντρας, τα παιδιά και οι γυναίκες τούς συνόδευαν επαναλαμβάνοντας τους στίχους. Ο Μιρζά, με βρόμικο πρόσωπο, ιδρωμένος και κουρασμένος, είχε ξαπλώσει ανάσκελα πάνω στα χόρτα. Όταν τον χτύπησε ο ήλιος, σηκώθηκε και ήπια αχόρταγα νερό από το μπλε θερμός. Έσκυψε για να μην τον δουν οι θείοι και ο πατέρας του που θέριζαν, ο παππούς, η γιαγιά, η αδερφή και ο ανιψιός του που μάζευαν χόρτα, και έφυγε αθόρυβα. Μόλις απομακρύνθηκε, άρχισε να τρέχει. Όταν η αδερφή του φώναξε «Παππού, παππού! Ο Μιρζά το έσκασε!», ο Κασίμ πέταξε τα χόρτα που κρατούσε. «Μην το σκας, έλα δω! Μην φεύγεις, σου λέω! Έλα!» φώναξε και άρχισε να κυνηγάει τον Μιρζά. Όσο κι αν έτρεξε ξοπίσω του, δεν κατάφερε να τον φτάσει. Στάθηκε. Του είχε κοπεί η ανάσα. Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπο και σκιαζοντας τα μάτια με το χέρι κοίταξε τα παιδιά που έπαιζαν μπάλα στο ξέφωτο ανάμεσα στις βελανιδιές.

Στο τέρμα ο Ρεσούλ... Ο Ιλιάς με κιτρινοκόκκινη φόρμα έκανε ντρίμπλα σε δύο άτομα και σούταρε προς το τέρμα.

* Κούρδικο λαϊκό τραγούδι.

Ο Ρεσούλ πετάχτηκε να πιάσει την μπάλα που χτύπησε στις πέτρες του τέρματος και βγήκε άουτ. Ο Ρεσούλ πήγε κουτσαίνοντας να φέρει την μπάλα που είχε σφηνώσει ανάμεσα στα χόρτα. Την πήρε και την πέταξε γρήγορα στον Αζάντ. Εκείνος, προσπαθώντας να προσπεράσει τον μπροστινό του, σκόνταψε σε μια πέτρα και έπεσε. Ο Ιλιάς πήρε την μπάλα που είχε μείνει ορφανή, έφτασε με ντρίμπλες μπροστά στο τέρμα και σούταρε. Ο Ρεσούλ τεντώθηκε αλλά δεν μπόρεσε να πιάσει την μπάλα. Ενώ ο Ιλιάς έτρεχε προς τους συμπαίκτες του βγάζοντας κραυγές χαράς, οι παίκτες της ομάδας που έφαγε το γκολ βάλθηκαν να κατηγορούν ο ένας τον άλλον. Ο Αζάντ τότε επιτέθηκε με οργή στον τερματοφύλακα. Όταν στράφηκαν εναντίον του και οι υπόλοιποι παίκτες, ο Αζάντ τον βούτηξε από τα μαλλιά και τον έβγαλε από το παιχνίδι, και στη θέση του έβαλε τον Μιρζά που μόλις είχε φτάσει τρέχοντας.

Ο Μιρζά ήταν λαχανιασμένος. Γύρισε και κοίταξε πίσω του μια δυο φορές μήπως τον κυνηγάει ακόμη ο παππούς Κασίμ. Δεν είδε κανέναν, ψύχασε και έτρεξε στο τέρμα. Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπο, το πρόσωπο, τα μαλλιά, έβγαλε το μπλουζάκι και το πέταξε πίσω από το τέρμα. Άρχισε το ζέσταμα με επιτόπου πηδηματάκια, τρίβοντας τα χέρια και κάνοντας διατάσεις στα πόδια.

Ο Ρεσούλ δεν ήθελε να βγει από το παιχνίδι. Όταν τον κατσάδιασε ο Αζάντ, ο Ρεσούλ πήρε αγκαλιά την μπάλα του και αποχώρησε κουτσαίνοντας. Ο Αζάντ προσπάθησε να τον πείσει να επιστρέψει την μπάλα, αλλά ο Ρεσούλ αντιστάθηκε και την κράτησε σφιχτά πάνω στο στήθος του. Ο Ιλιάς προσπάθησε να του την τραβήξει, αλλά ο Ρεσούλ έπεσε στο έδαφος πάνω από την μπάλα. Τότε ο Αζάντ, ο Ιλιάς και τα άλλα παιδιά άρχισαν να τον τραβολογούν από

χέρια, πόδια και ώμους για να του πάρουν την μπάλα, κι ο Ρεσούλ άρχισε να κλαίει, να φωνάζει, να βρίζει. Ο Ιλιάς κλότισε στην πλάτη, στα πλευρά, στο κεφάλι, στο στήθος και στα πόδια τον Ρεσούλ που ήταν ξαπλωμένος πάνω στην μπάλα κι έβριζε. Ενώ ο Μιρζά προσπαθούσε να τον ηρεμήσει, ο Ιλιάς σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπο και έφτυσε κάτω. Ο Αζάντ γονάτισε δίπλα στον Ρεσούλ που παρέμενε ξαπλωμένος πάνω στην μπάλα και προσπάθησε να του την πάρει. Ο Ρεσούλ έβρισε ξανά και ο Αζάντ τον κλότισε στην κοιλιά φωνάζοντας: «Παλιοσακάτη!».

«Ρεσούλ! Ρεσούλ!» ακούστηκε μια φωνή, ο Ιλιάς κοντοστάθηκε και κοίταξε πρώτα προς το χωριό και μετά το ρολόι στον καρπό του. «Αρχίζει η ταινία! Αρχίζει η ταινία!» είπε και έτρεξε προς το χωριό. Ο Ρεσούλ σηκώθηκε μυχκλαίγοντας και έτρεξε να προλάβει τους άλλους κρατώντας ακόμνη σφικτά την μπάλα στο στήθος του.

Η Χάβα σκίασε το μέτωπο με το χέρι και, κοιτώντας προς το ξέφωτο όπου έπαιζαν τα παιδιά, φώναξε: «Ρεσούλ, Ρεσούλ! Ιλιάς! Αζάντ!». Όταν οι φωνές, τα κλάματα και οι καβγάδες έπαψαν, σταμάτησε να τους φωνάζει και έκατσε σε μια πέτρα. Διόρθωσε τη μαντίλα της με τη λευκή δαντέλα, άνοιξε ένα αμπελόφυλλο, το τύλιξε βάζοντας μια κουταλιά γέμιση με πικάντικο κρεατόρυζο, κι αφού το δίπλωσε προσεκτικά το τοποθέτησε στην κατσαρόλα. Κάθε τόσο σήκωνε το κεφάλι για να δει τα αγόρια που πλησίαζαν τρέχοντας. Μόλις έβαλε τα κλάματα η κόρη της που μπουσουλάγε στα χώματα, άφησε μέσα στην κατσαρόλα το φύλλο που κρατούσε, την πήρε στην αγκαλιά της και άρχισε να τη θηλάζει.

Τελείωσε τη δουλειά της και έβγαλε τη μαντίλα της. Τα πυκνά μαύρα μαλλιά της έφταναν μέχρι τη μέση της. Τα χτένισε με τα χέρια προς το πλάι και τα μάζεψε πίσω. Έβγαλε

τον μικρό καθρέφτη από την τσέπη και κοιτάχτηκε. Πέρασε τα δάχτυλά της πάνω από τα λεπτά φρύδια της και χαμογέλασε. Πίεσε το μικρό σπυράκι στο μέτωπό της. Καθώς πόνεσε, σταμάτησε να παίζει μαζί του.

Ένα μικρό παιδί κουρεμένο γουλί την πλησίασε τρέχοντας. Κοίταξε γύρω του. Ρουφώντας μια δυο φορές τη μύτη του πήρε ένα αμπελόφυλλο από το ταψί κι άρχισε να το μασουλάει. Όταν η Χάβα του έβαλε τις φωνές, άφησε τα αμπελόφυλλα και έβγαλε από την τσέπη του ένα σπιρτόκουτο. Το άνοιξε και πήρε στη χούφτα του το γυαλιστερό πράσινο έντομο που είχε μέσα, δεμένο στο πόδι με λευκή κλωστή. Το έντομο περπάτησε μέχρι το μεσαίο του δάχτυλο και μετά άνοιξε τα φτερά να πετάξει. Ο μικρός κράτησε σφιχτά την κλωστή και γέλασε ακούγοντας το βούισμα των φτερών. Η Χάβα άρπαξε την κλωστή του εντόμου που πετούσε γύρω από το παιδί και την άφησε στον αέρα. Το έντομο πέταξε κι έφυγε, με την κλωστή στο πόδι. Ο μικρός έβαλε τα κλάματα οργισμένος, αναποδογύρισε το ταψί με τα αμπελόφυλλα και το 'βαλε στα πόδια. Μόλις η Χάβα πήγε να πεταχτεί για να τον κυνηγήσει, στο απέναντι σπίτι άνοιξε ένα παράθυρο.

Η Σακινέ, με πρόσωπο ξεραμένο και ρυτιδιασμένο σαν καρύδι, κρέμασε ένα καφετί τραπεζομάντιλο έξω από το παράθυρο και το τίναξε. Τα ψίχουλα έπεσαν στο χώμα. Η κότα, ο κόκορας και τα κοτοπουλάκια που είχαν κουρνιάσει στις γωνίες και στη σκιά έτρεξαν καταπάνω τους. Η Σακινέ γύρισε το κεφάλι της, κοίταξε το όρος Αμάρ· «Έχει ακόμα μέχρι να βραδιάσει», είπε και έκλεισε το παράθυρο. Μέσα στο σπίτι ο Τζεμσίντ, με πρόσωπο ηλιοκαμένο και μάτια κόκκινα, αφού έφαγε, έβγαλε από την τσέπη του το *μισβάκ**, καθάρισε τα

* Κλαδάκι από το δέντρο αράκ (*Salvadora persica*), με φυσικά συστατικά ευεργετικά για τα δόντια και τον βλεννογόνο του στόματος.

δόντια του, έτριψε λίγο την κοιλιά του και λέγοντας «Είτε πλούσιος είτε φτωχός, ένα τσιγαράκι μετά το φαΐ το θες», έβγαλε τον καπνό από την πίσω τσέπη και έστριψε ένα κοντρό τσιγάρο. Το άναψε και τράβηξε μια βαθιά τζούρα. Έβηξε. Σκόρπισε στον αέρα τους καπνούς που βγήκαν από το στόμα και τη μύτη του. Σφυρίζοντας τον σκοπό του τραγουδιού «Γυναίκα μου», του Σιβάν Περβέρ*, κατευθύνθηκε προς το παράθυρο. Έκοψε τα κιτρινωμένα φύλλα από το τσάι στο τενεκεδένιο κουτί και πότισε το φυτό. Έκοψε κάνα δυο από τα σκούρα μοβ φύλλα και, αφού τα μύρισε, τα έβαλε στην ταμπακιέρα του με τον καπνό. Καθώς ετοιμαζόταν να πετάξει τη γόπα του τσιγάρου από το παράθυρο, το βλέμμα του έπεσε στα παιδιά που έβλεπαν τηλεόραση στο απέναντι σπίτι. Καθισμένα στις μαξιλάρες, παρακολουθούσαν μια ταινία με καουμπόηδες.

Οι καουμπόηδες, ξεθεώνοντας τα άλογά τους στο τρέξιμο, επιτέθηκαν στον καταυλισμό κάτω στην κοιλάδα και πυρπόλησαν τα αντίσκηνα. Οι Ινδιάνοι πετάχτηκαν απ' τον ύπνο τους. Οι καουμπόηδες σκότωσαν έναν προς έναν όσους έβγαιναν από τις σκηνές για να σωθούν. Μια γυναίκα με το παιδί της στην αγκαλιά σωριάστηκε στο έδαφος. Ένας νεαρός ερυθρόδερμος βγήκε από τη φλεγόμενη σκηνή του και εκτόξευσε το ακόντιό του προς τον καουμπόη που έτρεχε καταπάνω του. Εκείνος έπεσε από το άλογο και παρασύρθηκε ξοπίσω του αρκετή ώρα. Ένας άσχημος καουμπόης, με κατεβασμένο το καπέλο ως τα μάτια, πυροβόλησε τον ερυθρόδερμο κι εκείνος έπεσε κάτω. Τα παιδιά κρατούσαν την ανάσα τους, χαίρονταν με κάθε Ινδιάνο που πέθαινε και στενοχωριούνταν για κάθε καουμπόη.

* Διάσημος Κούρδος λαϊκός τραγουδιστής, ποιητής και συγγραφέας.